

Herbert George Wells s-a născut la Atlas House, High Street 162 în Bromley, Kent, la 21 septembrie 1866 și a murit la vârsta de 79 de ani, în casa sa din Hanover Terrace 13, la data de 13 august 1946. Numit „Bertie” de către familia sa, el a fost al patrulea și ultimul copil al lui Joseph Wells, un fost grădinar, iar mai târziu, negustor și jucător profesionist de cricket și Sarah Neal, o fostă servitoare.

Un incident definitiv al vieții tânărului Wells a fost un accident din 1874 care l-a lăsat ținut la pat cu un picior rupt. Pentru a trece timpul a început să

citească cărți din biblioteca locală, pe care i le aducea tatăl său. Curând a devenit devotat celorlalte lumi și vieți la care cărțile i-au dat acces și i-au stimulat și dorința de a scrie. Prolific în multe genuri, a scris peste cincizeci de romane și zeci de nuvele. Producția sa non-ficțiune a inclus lucrări de comentariu social, politică, istorie, știință populară, satiră, biografie și autobiografie. Wells este, însă, foarte bine cunoscut pentru romanele sale științifico-fantastice și a fost numit „părintele science-fiction-ului”.

Pe lângă faima sa de scriitor, el a fost remarcat în timpul vieții sale ca prevestitor, chiar profet, dedicându-și talentele literare dezvoltării unei viziuni progresiste la scară globală. Futurist, el a scris o serie de lucrări utopice și a prevăzut apariția avioanelor, tancurilor, călătoriilor în spațiu, armelor nucleare, televiziunii prin satelit și ceva asemănător World Wide Web. Formația sa științifico-fantastică a imaginat călătoriile în timp, invazia extraterestră, invizibilitatea și ingineria biologică înainte ca aceste subiecte să fie comune.

Wells a fost socialist și membru al Societății Fabian. Winston Churchill a fost un cititor pasionat al cărților lui Wells și, după ce s-au întâlnit pentru prima dată în 1902, au păstrat legătura până când Wells a murit în 1946. Scrierile ample ale lui Wells despre egalitate și drepturile omului, în special lucrarea sa cea mai influentă, „Drepturile omului” (1940), au pus bazele Declarației Universale a Drepturilor Omului din 1948, care a fost adoptată de Națiunile Unite la scurt timp după moartea sa.

Wells și-a făcut lucrările convingătoare, insuflând detalii banale alături de o singură presupunere extraordinară per lucrare – numită „Legea lui Wells”. Cele mai notabile lucrări științifico-fantastice ale sale includ: „Mașina timpului” (1895), care a fost primul său roman, „Insula Doctorului Moreau” (1896), „Omul invizibil” (1897), „Războiul lumilor” (1898).

H.G. Wells

OMUL INVIZIBIL



Traducere: CORINA APOSTOLEANU



ANDREAS PRINT

CUPRINS

1. Sosirea bărbatului ciudat / 5
2. Primele impresii ale domnului Teddy Henfrey / 13
3. O mie și una de sticle / 20
4. Domnul Cuss vorbește cu străinul / 27
5. Furtul de la casa parohială / 36
6. Mobila s-a smintit! / 39
7. Călătorul a fost deconspirat / 45
8. În trecere / 57
9. Domnul Thomas Marvel / 58
10. Vizita lui Marvel la Iping / 66
11. La hanul „Trăsura cu cai” / 70
12. Omul Invizibil se enervează / 75
13. Marvel se gândește la demisie / 83
14. La Port Stowe / 87
15. Omul care aleargă / 95
16. „La jucătorii de crichet” / 98
17. Musafirul doctorului Kemp / 104
18. Omul invizibil doarme / 114
19. Principii elementare / 119
20. În casa din apropiere de strada Great Portland / 127
21. Pe strada Oxford / 141
22. La „Omnium” / 148
23. În Drury Lane / 156
24. Planul eșuat / 168
25. Urmărirea / 174
26. Uciderea domnului Wickstead / 177
27. Asediul locuinței lui Kemp / 183
28. Vânat și vânător / 195
- Epilog / 203

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WELLS, H.G.

Omul invizibil / H.G. Wells; trad. : Corina Apostoleanu – București:
Andreas Print, 2024

ISBN 978-606-765-172-0

I. Apostoleanu, Corina (trad.)

821.111

DIFUZOR EXCLUSIV:
IVO PRINT

Petru Maior 32, sector 1,

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2024

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Redactare și corectură: Mihaela ANTON

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Coperta: Cezar MANDACHE

Coli tipar: 15; Format: Z₆ (16/54x84 cm);

Bun de tipar: 21.08.2024

CAPITOLUL 1

SOSIREA BĂRBATULUI CIUDAT

Străinul își făcuse apariția pe la începutul lui februarie, într-o zi de iarnă, cu rafale tăioase de vânt și o ninsoare deasă, cea din urmă ninsoare a anului. De la gara Bramblehurst, traversase câmpul pe jos. Omul avea mâinile vârate în mănuși groase și purta cu el un mic geamantan negru. Era înfolfit din cap până în picioare, iar borul moale al pălăriei îi ascundea întreaga față, cu excepția vârfului lucios al nasului; zăpada îi acoperea umerii și pieptul, iar pe geamantan formase o creastă albă. Intrase la „Trăsura cu cai” mai mult mort decât viu, clătînându-se pe picioare. De cum venise, își aruncase geamantanul pe jos, în salonul hanului. „Am nevoie de căldura unui foc!”, striga el. „Fie-vă milă!” „O cameră încălzită!” După ce s-a scuturat de zăpadă în mijlocul salonului, lovind cu picioarele în podea, a urmat-o pe doamna Hall în camera de oaspeți, unde s-au înțeles cât avea de plată. Cele două monede de aur pe care le aruncase pe masă l-au ajutat să devină stăpânul camerei, fără să lungească vorba.

Doamna Hall a aprins focul și l-a lăsat singur. Mergea să îi pregătească ea însăși masa de prânz. Un client ajuns la Iping în mijlocul iernii era mană cerească, lucru la care nu se așteptase! Mai mult decât atât, omul nu părea să fie zgârcit, așa că hangița își propuse să îi arate că înțelege cât de norocoasă este. În scurt timp, slănina era aproape gata,

iar Millie, slujnica ei bolnăvicioasă, fusese deja pusă la treabă, cu ajutorul câtorva cuvinte ferme și bine alese. Doamna Hall mergea spre camera de oaspeți cu mâinile încărcate de farfurii, pahare și o față de masă. Voia să aștearnă masa cu deosebită grijă, ca în zilele de sărbătoare.

În clipa în care și-a văzut oaspetele, s-a oprit, de-a dreptul uimită. Cu toate că focul din sobă ardea cu vâlvătai, călătorul nu își dezbrăcase paltonul și avea chiar și pălăria pe cap. Stătea la fereastră și privea îndelung la zăpada care se așeza în curte. Neclintit, cu mâinile la spate, acoperite în continuare de mănuși, călătorul părea dus pe gânduri. Observând că picăturile de zăpadă topită ajung de pe umerii hainei lui pe covor, hangița l-a întrebat:

- Domnule, aș putea să vă iau pălăria și paltonul? Le-aș putea duce la bucătărie să se usuce.

- Nu! a răspuns omul, fără să se întoarcă.

Doamna Hall, crezând că a înșelat-o auzul, a repetat întrebarea.

Străinul și-a întors capul, a privit-o peste umăr și a răspuns cu o voce fermă:

- Aș vrea să rămân cu hainele pe mine!

Doamna Hall a văzut atunci că necunoscutul purta ochelari mari, albaștri, cu apărătoare și că își ascundea fața sub niște favoriți bogăți care ajungeau la gulerul ridicat al paltonului.

- Bine, domnule. *Cum doriți dumneavoastră.* Cât se poate de repede, veți simți căldura din cameră.

Omul nu a răspuns nimic și s-a întors din nou cu spatele. Realizând că încercarea ei de a avea o conversație cu străinul era în zadar, doamna Hall așeză masa, cu gesturi repezi și scurte, apoi ieși din cameră. Se întoarse peste puțină vreme, dar călătorul nu își schimbase locul. Aplecat

de spate, cu gulerul paltonului ridicat, omul părea să fi încremenit în acea poziție! Borul pălăriei, înmuiat de apă, îi atârna peste urechi și peste față. Cu gesturi trufașe, femeia așeză pe masă ouăle și slăcina, apoi îi zise călătorului:

- Prânzul vă este servit, domnule...

- Mulțumesc! răspunse omul, înainte ca ea să fi terminat ce avea de spus.

Până ce nu s-a închis ușa în urma ei, străinul nu a făcut nicio mișcare. Apoi s-a întors și s-a apropiat imediat de masă, oarecum grăbit.

În drumul ei spre bucătărie, prin spatele casei, doamna Hall auzi un zgomot care se repeta la intervale regulate. Hârș, Hârș, hârș... era zgomotul unei linguri cu ajutorul căreia o persoană freca de zor muștarul într-un castron. „Of, și fata asta!” răbufni femeia. „Am uitat cu totul, ca să vezi! Fata asta e singura în stare să tragă atâta de timp!” Doamna Hall începu să frece ea singură muștarul, dar nu uită să o dojenească cu asprime pe Millie, pentru mișcărilor ei grozav de încete. Ea prăjise slăcina și ouăle, așezase masa și făcuse tot ce trebuia, pe când fata pregătise doar muștarul, și asta cu întârziere! Ce mai ajutor! Și doar aveau și un client nou, care poate voia să stea mai mult timp! Hangița umplu borcânelul cu muștar, îl așeză cu mișcări solemne pe o tavă de ceai de culoare neagră și îl duse în camera de oaspeți.

Bătu la ușă și intră fără să mai aștepte un răspuns.

De cum văzu că femeia intră în cameră, bărbatul se mișcă iute, astfel încât doamna Hall avu timp să observe doar o formă albă care se făcea nevăzută în spatele mesei. Străinul părea interesat de un obiect căzut pe jos. Hangița puse cu gesturi ferme borcânelul de muștar pe masă. Atunci văzu că bărbatul scăpase de palton și de pălărie și

le întinse pe jos, în fața focului. Perechea de ghete ude amenința cu rugina grătarul de fier al sobei. Femeia se îndreptă atunci cu hotărâre spre lucrurile lui.

- Cred că îmi dați voie acum să vă pun lucrurile la uscat, nu-i așa? întrebă ea cu o voce care spunea că nu poți să o contrazici.

- Lasă pălăria! zise oaspetele ei, cu o voce înăbușită.

Când hangița îl privi, observă că el își ridicase capul și se uita la ea. Doamna Hall rămase uluită și, fără să se miște, îl fixa cu privirea.

Străinul avea partea de jos a feței, maxilarul și gura, acoperite cu bucată de pânză albă. Era unul dintre șervetele aduse de ea. Din cauza asta vorbea înfundat. Cu toate acestea, pe doamna Hall nu bucată de pânză o speriasă, ci faptul că, deasupra ochelarilor, omul avea fruntea acoperită de un bandaj alb. Urechile și întreaga figură îi erau învelite cu un alt bandaj alb, cu excepția nasului ascuțit, de un roz aprins, care era la fel de colorat și lucios ca în momentul sosirii lui. Străinul purta o haină de catifea maronie, cu un guler negru înalt, căptușit cu pânză, ridicat în jurul gâtului. Părul lui negru și bogat, care ieșea din straturile de bandaje încrucișate, ducea cu gândul la niște cozi sau coarne stranii care îl făceau să pară omul cel mai neobișnuit, imaginat vreodată. Capul bandajat și „înfundat” era pentru doamna Hall ceva foarte diferit de ce își imaginase, așa că, pentru o clipă, stătu locului.

Necunoscutul nu renunțase la șervetul din dreptul gurii și continua să îl țină cu mâna lui, acoperită de o mănușă de culoare maronie. Din spatele lentilelor lui groase, o privire cu interes pe doamna Hall.

- Lasă pălăria! zise el cu vocea înăbușită.

Femeia începuse să își vină în simțiri, după emoția prin care trecuse. Așeză pălăria la locul ei, pe scaunul de lângă sobă.

- N-am știut, domnule, că... începu femeia să vorbească, dar apoi tăcu rușinată.

- Mulțumesc! zise omul cu o voce indiferentă, îndreptându-și privirea când spre ușă, când spre doamna Hall.

- Vor fi uscate cât de repede se poate, domnule, spuse femeia, cu un glas convingător, apoi luă hainele și părăsi camera. Privi încă o dată capul înfășurat în bandaje al omului și ochelarii săi albaștri. Șervetul îi acoperea în continuare chipul. Doamna Hall ieși din salon tremurând, iar chipul ei exprima în continuare aceeași uluire și perplexitate de mai devreme. „Niciodată nu m-aș fi putut gândi la așa ceva!”, bombănea ea. „Doamne ferește!” Mergea în liniște spre bucătărie, absorbită în gândurile ei, uitând să o mai întrebe chiar și pe Millie ce făcea în acele momente.

Călătorul ascultă zgomotul pașilor ei care se îndepărtau. Nu abandonă șervetul din mână și nu își continuă masa, înainte de a scruta fereastra cu privirea, arătându-și îngrijorarea. Luă din nou o îmbucătură, privi temător către fereastră, o altă îmbucătură... apoi se ridică și, cu șervetul în mână, se îndreptă către fereastră și trase jaluzelele până în dreptul perdelelor de muselină albă ce acopereau partea de jos a geamurilor. Obținuse o lumină difuză. Se simțea un pic mai liniștit. Se întoarse la masă.

„Bietul om, poate că i s-a întâmplat ceva, vreun accident, a avut vreo operație, ori altceva”, își zise doamna Hall. „Era să mi se facă rău când m-am uitat la toate bandajele alea!”

Doamna Hall puse cărbuni pe foc, pregăti suportul de uscat și așeză paltonul, să se usuce. „Și ochelarii ăia! Sea-

mână cu un scafandru, nu e fața unui om normal!” Îi prinse și fularul de un capăt al suportului. „Ce să mai spun de pânda pe care o ținea la gură! Vorbea prin ea! Poate că e lovit și la gură... asta trebuie să fie.”

Se întoarse în grabă, ca omul ce își amintește că are ceva de făcut.

– Ai milă de mine, Doamne! zise ea, schimbând vorba. Millie, nu ai mai terminat odată cu cartofii?

Când doamna Hall a venit să strângă ce mai rămăsese din prânzul străinului, a înțeles cât se poate de clar că acesta fusese victima unui accident care îl rănise la gură sau îl desfigurase. Într-adevăr, deși ținea în mână o pipă aprinsă, omul nu renunțase la fularul de mătase pe care îl purta înfășurat peste bărbie și, cât timp femeia stătuse în cameră, străinul nu-și apropiase pipa de gură. Și asta nu pentru că era cu gândul în altă parte, fiindcă ea îl văzuse cum fixa cu privirea tutunul arzând mocnit în pipă. Stătea într-un colț, cu spatele la fereastră, și acum, după ce mâncase și băuse îndeajuns, iar căldura îi cuprindea trupul, începu să vorbească. Nu mai avea glasul provocator de mai înainte. Ochelarii lui cei mari păreau că strălucesc într-o lumină puternică, roșiatică, din cauza flăcărilor, cum nu se văzuseră până atunci.

– Am lăsat o parte a bagajului în gara Bramblehurst, zise el, iar apoi o întrebă pe doamna Hall ce ar trebui să facă pentru a i se aduce bagajele la han.

Femeia îi dădu toate explicațiile cerute și atunci omul își înclină cu politețe capul înfășurat în bandaje, ca semn al întregii sale atenții.

– Mă-mâine! zise el. Nu există o cale de a veni mai devreme?

Răspunsul negativ al femeii părea să îl dezamăgească.

– Sunteți întru totul sigură de asta? Nu există vreun căruțaș să aibă drum în direcția respectivă?

Odată intrată în vorbă cu el, doamna Hall îi răspunse la întrebări, ba mai mult, începu să vorbească mai pe îndelete.

– Drumul spre gară e abrupt, domnule, zise femeia, pentru a-i da un răspuns la întrebarea despre căruță. Și pentru că găsisese motivul să lungească vorba, femeia spuse în continuare: Acum un an și ceva, s-a răsturnat o trăsură în acele locuri. Domnul și vizitiul au pierit amândoi. Accidentele se întâmplă așa, din senin, nu, domnule?

Musafirul nu părea prea dornic să răspundă la întrebări.

– Se întâmplă! zise el, bombănind prin șervetul care-i acoperea gura și privind-o liniștit pe doamna Hall, din spatele ochelarilor săi impenetrabili.

– Și trece mult până se face bine, așa e? Cu Tom, băiatul soră-mii, s-a întâmplat cum vă spuneam. S-a tăiat la mână într-o coasă, a căzut peste ea, la cosit de fân. Doamne ferește! Trei luni a mers cu mâna legată, domnule. Să vezi și să nu crezi! De-atunci, orice coasă pe care o văd mă înspăimântă, chiar așa!

– Se înțelege! replică omul.

– Într-un timp, îi era frică de operație! Vai, ce frică a tras, domnule!

Dintr-odată musafirul izbucni într-un râs care semăna cu lătratul unui câine, un hohot pe care ar fi vrut să îl sufocă în gură și apoi să îl înghită.

– Nu mai spune! Chiar așa de frică îi era?

– Da, domnule. Și, să mă credeți, nu e nimic de râs în asta, cel puțin pentru ăia care l-au îngrijit, adică eu, fiindcă soră-mea era tot timpul cu grija celor mai mici. Întreaga

zi, domnule, făceam și desfăceam la bandaje. Așa că... dacă îmi dați voie să vă spun...

– Ai vrea să îmi aduci niște chibrituri? spuse dintr-odată călătorul. Pipa mea e stinsă.

Doamna Hall tresări la auzul întrebării lui. Reacția bărbatului i se părea grosolană, după toate mărturisirile ei. Pentru o clipă, simți că se înăbușă de furie, dar, la gândul celor două monede pe care le primise, se liniști și plecă să aducă ce i se solicitase.

Bărbatul luă chibriturile din mâna ei, îi mulțumi scurt și se întoarse din nou cu spatele, privind spre fereastră. Era cât se poate de clar că nu îi plăcea să audă vorbindu-se despre operații și bandaje.

Nu exista nicio îndoială că purtarea lui jignitoare o înfuriase pe doamna Hall, iar Millie va simți treaba asta pe propria-i piele, în acea după-amiază.

Musafirul a stat în camera de oaspeți până la ora patru, fără să îi mai dea vreo ocazie cât de neînsemnată primitorii lui gazde de a-i face vreo vizită. Părea că liniștea se instalase întru totul în camera în care se afla străinul. Omul fuma, la lumina focului, ori poate că ațipise. Lumina era din ce în ce mai slabă, iar întunericul puneă stăpânire pe camera în care abia mai puteai zări silueta călătorului.

Cu toate acestea, dacă cineva ar fi fost atent, l-ar fi auzit mișcându-se. De vreo două ori a răscolit jăromaticul și s-a tot plimbat dintr-o parte în alta a încăperii.

Părea că vorbește cu el însuși. În cele din urmă, s-a auzit scârțâitul fotoliului, semn că s-a așezat.

CAPITOLUL 2

PRIMELE IMPRESII ALE DOMNULUI TEDDY HENFREY

Pe la ora patru, era deja întuneric. Doamna Hall tocmai își făcea curaj să intre în camera oaspetelui și să întrebe dacă ar vrea un ceai, când la han apăru ceasornicarul Teddy Henfrey.

– Chiar așa, doamnă Hall, afurisită vreme pentru bieții oameni care nu au încălțăminte bună!

Afară, zăpada se așternea în straturi din ce în ce mai groase.

Hangița își clătină capul în semn de aprobare. Femeia observă că meșterul ceasornicar ținea în mână geanta cu unelte.

– Domnu' Teddy, dacă tot ești aici, nu ai vrea să vezi ce are ceasu' ăla vechi din camera de oaspeți? Merge și bate orele așa cum trebuie, da' minutarul s-a înțepenit la ora șase.

Îl duse pe meșter spre camera de oaspeți, bătu la ușă, apoi intră.

Călătorul stătea în fotoliul din fața sobei. Părea că ațipise și capul plin de bandaje i se sprijinea pe umăr. Văpăile arămii ale focului luminau slab încăperea. Doamna Hall aprinsese de puțină vreme lampa din salon, așa că se simțea orbită de lumină. Vedea tot felul de puncte roșiatice care i se mișcau prin fața ochilor, în timp ce restul încăperii

era cufundat în întuneric și formele obiectelor erau încețoșate. O clipă doar, femeii i se păru că străinul are o gură foarte mare, larg deschisă, o gură imensă, care depășea toată partea de jos a feței sale. O nălucă înspăimântătoare: capul bandajat în pânză albă, ochelarii lui sumbri, iar sub ei se căsca o gură uriașă, neagră. Dar, în același moment, călătorul tresări, se așeză din nou în fotoliu și își duse mâna la față. Doamna Hall deschise larg ușa, ca lumina să intre în cameră. În sfârșit, putea să îl vadă bine pe străin. În loc de șervetul folosit mai devreme, omul își acoperise acum gura cu un fular. Sigur că totul nu era decât o nălucire.

Încet, încet, doamna Hall se eliberă de frica de mai înainte.

- Domnule, dacă nu vă deranjează, meșterul ar vrea să cerceteze de ce nu merge ceasul.

- Așa? Să se uite la ceas? zise călătorul cel străniu, cu mâna la gură, în timp ce privea nesigur în jur. În câteva clipe își reveni și spuse: da, să poftească!

Doamna Hall ieși să mai aducă o lampă. Călătorul se ridică din fotoliu și își întinse toate oasele, cu încetineala omului abia trezit din somn. Femeia reveni cu lampa și, odată intrat în cameră, domnul Teddy Henfrey îl zări pe ciudatul musafir al hanului, acoperit de bandaje. Așa cum avea să spună mai târziu, „fusese luat prin surprindere” de ceea ce vedea.

- Bună seara, zise călătorul, privind spre domnul Henfrey, „într-un mod neobișnuit”. Asta reieșea din vorbele ceasornicarului, pe care îl uimiseră peste măsură ochelarii cei întunecați ai străinului.

- Cc... cred că nu vă tulbur cu prezența... se bâlbâi domnul Henfrey.

- Nicidecum, răspuse călătorul. Deși, după câte am înțeles de la doamna Hall, această cameră îmi aparține, pentru a o folosi doar în scopuri personale.

- Mă gândeam, domnule, răspuse doamna Hall, că poate ați avea și dumneavoastră nevoie de ceas, așa că...

- Sigur că da, îi scurtă vorba musafirul, bineînțeles; dar nu prea îmi place să fiu deranjat.

Apoi se sprijini de sobă, cu mâinile la spate.

- După ce se termină reparația ceasului, aș vrea să mi se aducă un ceai. Desigur, asta doar după ce își termină ceasornicarul treaba.

Doamna Hall tocmai se pregătea să iasă, fiindcă nu-și mai dorea să întrețină vreo conversație cu străinul și să fie repezită în fața domnului Henfrey, dar musafirul o întrebă dacă se ocupase de transportul bagajelor lui de la Bramblehurst. Hangița îi răspuse că s-a înțeles deja cu poștașul și că în următoarea zi ar putea să le aducă un cărăuș.

- Sunteți sigură că nu se poate mai devreme? insistă călătorul.

Femeia îl lămurii însă că așa stau lucrurile, pe un ton destul de rece.

- Aș vrea să vă dau niște explicații, adăugă musafirul. Când am sosit, eram înfrigurat și mult prea obosit, de aceea nu v-am spus că sunt cercetător științific.

- Așa este, domnule! strigă doamna Hall, cu emoție în glas.

- Trebuie să știi și că în bagajul meu se găsesc mai multe aparate și instrumente...

- Cred că sunt lucruri folositoare, domnule, înțeleg asta.

- Și că, sigur, sunt grăbit să îmi continui studiile.

- Firește, domnule.

– Am venit la Iping pentru că, zise el în continuare, gândindu-se cum ar putea să se exprime cât mai bine, aş vrea să fiu singur. Nu vreau să fiu întrerupt din activitatea mea. Şi, pentru că tot vorbesc despre ceea ce fac eu, aş vrea să îţi povestesc şi despre accidentul prin care am trecut...

„Mi-am dau eu seama, îşi spuse doamna Hall în sinea ei, cu bucurie.”

– ... sunt nevoit să duc o viaţă mai singuratică. Câteodată, ochii mă dor foarte tare şi de aceea simt nevoia să mă închid în camera mea şi să stau în întuneric, cu orele. Nu întotdeauna este la fel, când şi când. Dar nu şi acum. Când se întâmplă așa, orice zgomot, cât de slab, mă chinuie îngrozitor. De pildă, intrarea unei persoane în camera mea... Aş vrea să fie clar pentru dumneata că asta e situaţia în care mă aflu.

– Bineînţeles, domnule, răspuse doamna Hall. Aş putea să îndrăznesc să întreb ceva...

– Asta e tot ce am avut de spus, concluzionă străinul, pe un ton hotărât, dar calm, așa cum vorbea ori de câte ori voia el.

Doamna Hall renunţă pentru moment la întrebarea care îi venea în minte, dar şi la regretul pentru soarta călătorului.

După ce hangişa părăsi camera, străinul continuă să stea în picioare în faţa sobei, privind la domnul Henfrey care repara ceasul. Meşterul ţinea lampa aproape de el. Razele de lumină treceau prin abajurul verde şi se răsfângeau pe mâinile lui şi pe cadran, în rest, domina obscuritatea. Când meşterul şi-a ridicat ochii de pe cadranul ceasului, i se părea că vede o mulţime de scânteii colorate. Omul era destul de curios de felul lui, așa că se gândi că ar fi bine să demonteze toate mecanismele, cu toate că nu îi

era de folos. Poate că asta i-ar fi adus, în mod neaşteptat, şi prilejul să stea la taclale cu musafirul cel enigmatic. Numai că străinul nu rostea nicio vorbă. Tăcerea lui profundă îl enerva de-a dreptul pe domnul Henfrey, căruia, pentru câteva momente, i se păru că a rămas singur. Privi din nou de jur împrejurul camerei, dorindu-şi să scape de punctele verzui care îi jucau în faţa ochilor, dar ... de acolo, din bezna cenuşie, simţea cum îl fixează lentilele negre şi groase ataşate capului bandajat. Înlemnit de frică, Henfrey nu-şi putea desprinde privirea de la personajul din întuneric. După o clipă, îşi întoarse totuşi ochii spre mecanismele la care lucra. Înfricoşătoare momente! Ar fi fost cazul să spună ceva. Cum ar fi să îi spună, de pildă, că vremea e prea rece pentru data din calendar?

Îşi înalţă capul, cu mişcarea unui om care vrea să devină mai îndrăzneţ, pentru a intra în vorbă cu străinul.

– Vremea..., zise meşterul.

– De ce nu vrei dumneata să termini odată şi să pleci? ridică glasul fantoma aceea rigidă, care abia îşi stăpâna enervarea din voce. Singurul lucru pe care îl ai de făcut este să fixezi minutarul pe axa lui corespunzătoare. Restul e curată, adevărată şarlatanie!

– Imediat, domnule, domnule – într-o clipă e gata. L-am cercetat deja...

Domnul Henfrey a terminat ce avea de făcut şi a părăsit camera. Era de-a dreptul scandalizat. "Eh, asta e culmea!" – se plângea el în sinea lui, înfruntând zăpada – „un meşter are voie să desfacă un ceas, din când în când, nu-i așa?” Şi continuă: „Cum e asta că nu are voie omul să se uite la tine? Urâciune!” Mai departe: „Văd că nu e voie. Şi dacă poliţia ar fi pe urmele tale, şi tot nu te-ai bandaja mai mult!”

La Gleeson, în colț, îl văzu pe domnul Hall, care devenise de puțină vreme soțul hangitei de la „Trăsura cu cai”. Ori-când era nevoie, domnul Hall își folosea căruța pentru transport, de la Iping spre Sidderbridge Junction. De acolo venea el și acum, când s-a întâlnit cu meșterul ceasornicar. Și, judecând după felul în care trăgea de hățături, își dădea seama că făcuse „o mică oprire” la Sidderbridge.

– Bună, Teddy! rosti el, mergând înainte.

– Acasă la tine, e o arătare! îi dădu de veste Henfrey.

Hall opri caii, gândindu-se să intre în vorbă cu ceasornicarul.

– Ce tot mormăi?

– E vorba de un musafir cu totul neobișnuit, care s-a oprit la „Trăsura cu cai”, adăugă Henfrey. Zău așa!

De îndată acesta începu să îi descrie cu însuflețire domnului Hall portretul înfricoșătorului călător de la han.

– Aduce a camuflare ori deghizare, așa-i? Am dreptate? Nu cred că eu aș putea primi pe cineva în *casa mea* până ce nu i-aș vedea fața, mai spuse Henfrey. Femeile sunt mai încrezătoare, când e vorba de străini! A intrat într-una dintre camerele tale, și nici numele nu i se știe. E bine așa?

– I-auzi! se miră domnul Hall, care nu avea mintea prea ageră.

– Da, da, zise Teddy, e unul dintre oaspeții care vor să închirieze cu săptămâna. Orice ar fi, nu poți scăpa de el mai devreme de o săptămână. E vorba și despre un bagaj mare ce va sosi mâine. Să sperăm că nu are pietre de moară în bagaje, Hall. Îi mai spuse și că mătușa lui de la Hastings fusese înșelată de un necunoscut al cărui geamantan era gol. Într-un cuvânt, îl lăsă pe Hall într-o stare de totală confuzie.

– Haide, bătrânico, zise Hall către iapă, trebuie să aflu și eu despre toate astea.

Teddy o luă înapoi spre casă, cu mintea eliberată de aceste gânduri.

În loc să fie înștiințat despre „toate astea”, domnul Hall fusese mai degrabă luat la întrebări de soția lui: „Care era motivul întârzierii lui la Sidderbridge?” Încercase și el să întrebe câte ceva, cu oarecare rețineră, însă doamna Hall îi răspunse pe un ton aspru, fără să îi dea explicațiile de care avea nevoie. În ciuda tuturor încercărilor de descurajare ale soției lui, domnului Hall îi încolțise în minte acea sămânță de îndoială pe care avusese grijă să o semene domnul Henfrey.

– Voi, femeile, nu știți chiar totul, zise domnul Hall, gândindu-se că ar vrea să afle mai multe despre călătorul neobișnuit de la han, cât de repede se putea. Străinul era deja la culcare pe la nouă și jumătate, când Hall intră în salon cu o atitudine cam agresivă. Examină cu multă atenție mobila soției lui, pentru a lăsa să se înțeleagă că el, și nu oaspetele, era cu adevărat stăpânul casei, și cu o umbră de dispreț cercetă o bucată de hârtie cu calcule, pe care străinul o lăsase în urma lui. Când merse la culcare, o sfătui pe doamna Hall să fie foarte atentă la bagajele călătorului, a doua zi.

– Vezi-ți tu de treaba ta! zise doamna Hall. Eu îmi văd de ale mele.

Își dorea cu atât mai mult să se repeedă la Hall, fiindcă știa că oaspetele lor era cu totul ieșit din comun și că, la rândul ei, era foarte neliniștită în prezența lui. Femeia se trezi în mijlocul nopții, fiindcă avusese un coșmar teribil, cu niște capete albe și mari, ca niște tulpini de napi ce o urmăreau și care porneau din gâturi lungi și pe deasupra mai aveau și ochii negri. Fiind o persoană rațională, își ținu sub control starea de groază și adormi la loc.